

Ing. Josef Šorm (k případnému použití do autorské výroční publikace školy) - vzpomínka jednoho studenta.

Mediálně se dosti často setkáváme se vzpomínkami slavných herců, umělců či sportovců na své začátky a dobu studia. Zřídka se takto prezentují lidé běžných profesí a tak já jako technik a absolvent liberecké Průmyslové školy, činím malou výjimku. Mé působení na této pro mě slavné škole v letech 1968-1973 zanechalo v mých vzpomínkách hluboké stopy. A to nejen pro upomínku na mé spolužáky, ale i celou řadu učitelů. I když samotný Liberec má řadu významných středních škol i technickou univerzitu, přece jen „naše průmka“ byla a je vnímána s úctou a respektem. Platilo to i pro naši generaci poválečných rodáků. Vzpomínám na vynikající profesory strojírenských oborů, jako byl ing. Karel Růžička, ing. Bedřich Fajgl nebo ing. Zdeněk Kroutil. Dále v očích studentů milovaná profesorka matematiky Alena Valentová, která i mě zasvětila do tajů obávané matematiky.

Sedmdesátá léta byla dobou politické normalizace i nepříjemných společenských změn. Ty se nedaly pominout, prožívali jsme je společně ve škole i s našimi učiteli. Zachování vlastního názoru a slušnosti to bylo mnohdy díky působení našich učitelů. Já jsem byl připravován pro technickou funkci v železniční dopravě, která mě byla i výrazným koníčkem, což mě zůstalo po celý profesní život.

*Dalo by se očekávat, že jako strojař přednostně zavzpomínám na technické obory mého studia. Výrazně jsem ale inklinoval i k humanitním oborům, především k českému jazyku. A náš profesor pan Milan Struna mě i nás nenásilně vedl k lásce k rodnému jazyku. Právě on, s jeho noblesou a přehledem nás zasvětil do tajů naší řeči i světové literatury tak hluboce, že z toho čerpám dosud i při své rozsáhlé publikační činnosti. Jedna má vzpomínka, která může charakterizovat složitý život pedagoga je právě na tohoto učitele. Uhlídat nespoutané mláďa a zvládnout nepozornost při výkladu je mnohdy nad síly i zkušeného kantora. Jednou při rozboru slavného románu **Vojna a mír** se řada spolužáků hlučně bavila, a to tak, že panu profesorovi povolily nervy a onu knihu slavného klasika mrštil do našich řad. Už nevím byl li jsem cílem tohoto hněvu já, ale tato kniha přistála na mé hlavě. Je to jedna z osudových náhod, když tento román byl válečně použit učitelem a pro nás to byl naopak důvod k uzavření trvalého míru s panem profesorem, kterého jsem opravdu ctil.*

Každé studium nabízí základ vzdělání, které se v průběhu života úročí. A tato škola mě naučila vnímat život i zaměstnání v plné šíři odpovědnosti i k úctě k práci jiných. Celý život jsem zůstal věrný práci na železnici a své základní technické vzdělání, které jsem si ještě doplnil studiem pedagogiky jsem uplatnil v plné šíři. Pomohlo mě to i v technické funkci přednosty lanové dráhy ČD na Ještěd, kterou jsem zastával plných dvacet let. I když jsem nejmenoval všechny mé učitele, vnímám jejich podíl na dobrém jménu liberecké Průmyslové školy s obdivem a úctou.

(01/2016. Pavel Vursta)